ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н Y. BOT
представено на 6 март 2008 година [1]

1. Предмет на настоящите дела са жалбите, подадени от Федерална република Германия, както и от Glunz AG и OSB Deutschland GmbH [2], срещу Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 1 декември 2004 г. по дело Kronofrance/Комисия [3]. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отменя Решение на Комисията от 25 юли 2001 година относно помощ, която Федерална република Германия възнамерява да отпусне на предприятието Glunz [4]. След провеждане на предварителното разглеждане по член 88, параграф 3 ЕО в спорното решение Комисията на Европейските общности приема, че разглежданата мярка съставлява съвместима с общия пазар помощ, поради което няма основание да се повдигат възражения срещу отпускането ѝ.

2. По същество тези жалби поставят два правни проблема.

3. Първият проблем е свързан с обхвата на признатите на „заинтересованите страни“ права в рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи. От Съда отново е поискано да разгледа условията за допустимост, приложими към жалбите за отмяна, насочени срещу прието на основание член 88, параграф 3 ЕО решение на Комисията.

4. Вторият проблем е свързан с извършеното от Първоинстанционния съд тълкуване на Многосекторната рамка на регионалните помощи в полза на големи инвестиционни проекти, приета от Комисията в известие от 7 април 1998 г. [5] Тази рамка определя подробни правила за изчисляване на „максималния допустим интензитет“ на регионалните инвестиционни помощи. В това отношение тя предвижда различни критерии за оценка, сред които и фактор относно състоянието на конкуренцията на пазара. В настоящите дела се разглежда начинът, по който Комисията е изчислила този фактор. Съдът е сезиран по-специално с искане да установи дали Първоинстанционният съд не е зачел границите на своята компетентност, като е упражнил контрол върху преценката на Комисията относно метода за оценка на този фактор и дали във всеки случай не е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуването на определените с посочената рамка правила.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Наричани по-нататък съответно „Glunz“ и „OSB“.

3 — T-27/02, Recueil, стр. II-4177, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

4 — ОВ C 333, стр. 7, наричано по-нататък „спорното решение“. Текстът на решението, адресирано до германските власти, е на разположение на автентичния език, а именно немски, на следния сайт http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2000/n517-00.pdf.

5 — ОВ C 107, стр. 7, наричана по-нататък „Многосекторната рамка“.

5. С настоящото заключение ще предложа на Съда да отхвърли тези жалби.

6. Най-напред поддържам становището, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото при разглеждане на допустимостта на жалбата, подадена от Kronofrance SA [6]. В това отношение ще отбележа, че Първоинстанционният съд правилно е приложил практиката, установена от Съда в Решение по дело Cook/Комисия [7], както и в Решение по дело Matra/Комисия [8], впоследствие потвърдена от него в Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum [9].

7. По-нататък ще покажа защо според мен Първоинстанционният съд е могъл да упражни цялостен контрол върху преценката на Комисията относно метода за изчисляване на максималния допустим интензитет на помощта.

8. Накрая ще посоча причините, поради които по мое мнение Първоинстанционният съд основателно е счел, че при изчисляването на фактора, свързан със състоянието на конкуренцията, е трябвало да се вземе предвид не само структурният капацитет на пазара, а и наличието на спад в него.

I — Общностна правна уредба

9. Най-напред ще представя относимите разпоредби от Договора за ЕО, след което ще уточня кои са приложимите разпоредби от Регламент (ЕО) № 659/1999 [10], както и определените в Многосекторната рамка насоки.

А — *Договорът*

10. Съгласно член 87 ЕО всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, е предмет на принципна забрана, придружена от изброените в член 87, параграфи 2 и 3 ЕО изключения.

11. Член 87, параграф 2 ЕО изброява помощите, които са съвместими по право с общия пазар. Става дума за помощи със социален характер, предоставени на отделни потребители, при условие че тези помощи се предоставят, без да се прави разграничение по отношение на произхода на засегнатите стоки, за помощи за отстраняване на щети, причинени от

6 — Наричано по-нататък „Kronofrance“.

7 — Решение от 19 май 1993 г. (C-198/91, Recueil, стр. I-2487).

8 — Решение от 15 юни 1993 г. (C-225/91, Recueil, стр. I-3203).

9 — C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737.

10 — Регламент на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

природни бедствия или други извънредни събития, както и за помощи, предоставени на отделни региони на Федерална република Германия, за да се компенсират икономическите затруднения, предизвикани от разделението на територията на тази държава-членка.

12. От своя страна член 87, параграф 3 ЕО уточнява помощите, които могат да се обявят за съвместими с общия пазар. Сред тях са помощите за насърчаване на икономическото развитие на региони, където има високо равнище на непълна заетост.

13. За да осигури изпълнението на тези разпоредби, Договорът за ЕО, и по-специално член 88 от него, въвежда процедура за контрол, както и за предварително разрешаване на държавни помощи, водещата роля в която е отредена на Комисията.

14. В този смисъл член 88, параграф 2 ЕО възлага на Комисията задачата да преценява съвместимостта на помощите с член 87 ЕО. По силата на първа алинея от тази разпоредба „[а]ко Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава-членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя“.

15. От своя страна член 88, параграф 3 ЕО налага на държавите-членки задължението да уведомяват Комисията за своите планове за предоставянето или изменението на помощи и им забранява да привеждат такива планове в изпълнение, преди Комисията да е достигнала до решение в съответствие с член 88, параграф 2, първа алинея ЕО.

16. В този смисъл, както ще отбележа в рамките на анализа, предвидената в член 88 ЕО процедура за разглеждане включва две фази, а именно предварително разглеждане на планираната мярка, а при необходимост, ако Комисията има съмнения относно съвместимостта ѝ с общия пазар, и по-задълбочено разглеждане, което да ѝ даде възможност да получи пълна информация за всички данни по преписката [11]. За целта в съответствие с член 88, параграф 2 ЕО Комисията трябва да покани всички заинтересовани страни да представят своите мнения.

17. Накрая член 89 ЕО оправомощава Съвета на Европейския съюз да приема регламенти за прилагането на членове 87 ЕО и 88 ЕО. По силата на това оправомощаване Съветът приема Регламент № 659/1999.

11 — Вж. по-специално Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France (C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точки 36 и 38).

Б — *Регламент № 659/1999*

18. Регламент № 659/1999 кодифицира практиката на Комисията във връзка с предоставените ѝ от член 88 ЕО правомощия. Той установява точни правила, чиято редакция е в съответствие с практиката на Съда [12].

19. В този смисъл член 1, буква з) от Регламент № 659/1999 възпроизвежда почти дословно определението, дадено от Съда на понятието „заинтересовани страни“, което — напомням — е в основата на настоящите дела. В Решение от 14 ноември 1984 г. по дело Intermills/Комисия [13] Съдът приема, че заинтересовани страни са лицата, предприятията или обединенията, чиито интереси могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, т.е. по-специално конкуриращите се предприятия и търговските обединения [14]. Член 1, буква з) от този регламент определя понятието „заинтересована страна“ като „всяка държава-членка или всяко лице, предприятие или обединение от предприятия, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, по-специално получателят на помощта, конкуриращите се предприятия и търговските обединения“.

20. От своя страна член 4 от Регламента е свързан с предварителното разглеждане, което Комисията трябва да проведе, когато бъде уведомена от държава-членка относно проект за предоставянето или изменението на помощи.

21. Съгласно тази разпоредба Комисията може да приема три вида решения. Тя може да реши, че мярката, за която е уведомена, не представлява помощ. Тя може също да установи, че по отношение на съвместимостта с общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление, не са се породили никакви съмнения, и да реши да не повдига възражения срещу предоставянето на разглежданата помощ. На последно място тя може да реши да започне официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, ако са се породили съмнения по отношение на съвместимостта с общия пазар на проекта за помощ, за която е отправено уведомление.

В — *Многосекторната рамка*

22. В рамките на преценката относно съвместимостта на регионалните помощи, която прави, освен положителните последици за развитието на региона, Комисията е длъжна да вземе предвид отражението,

12 — Съображение 2 от Регламента.

13 — 323/82, Recueil, стр. 3809.

14 — Точка 16. Това определение по-специално е възпроизведено от Съда в Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 24), Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 18) и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе (точка 36).

което тези помощи може да има върху икономическото положение в някои сектори [15].

23. За тази цел Комисията приема Многосекторната рамка. Тази рамка дава насоки, които позволяват на Комисията във всеки отделен случай да изчисли максималния допустим интензитет на регионалните инвестиционни помощи [16].

24. Максималният интензитет на помощта се изчислява съгласно методика, очертана в точка 3 от посочената рамка. За изчисляването е необходимо първо да се определи „регионалният таван“ на помощта (фактор R), който съответства на максималния интензитет на помощта, която може да получи голямо предприятие в съответния регион от гледна точка на разрешената схема за регионална помощ, която е в сила към датата на уведомлението. Ако става дума за индивидуална помощ, се прилага определеният за разглежданата зона таван на помощта. По-нататък, за изчислението е необходимо да се определят три корекционни коефициента, които съответстват, първо, на състоянието на конкуренцията в разглеждания сектор (фактор T), второ, на съотношението капитал/труд (фактор I), и трето, на регионалното въздействие на помощта върху икономиката на съответния регион (фактор M). При това положение максималният допустим интензитет на помощта се изчислява, като към регионалния таван на помощта (фактор R) се приложат тези три корекционни коефициента.

25. В съответствие с точки 3.2 и 3.3 от Многосекторната рамка факторът, свързан със състоянието на конкуренцията, цели да определи дали проектът, за който е отправено уведомление, ще се изпълнява в сектор или в подсектор, засегнат от структурен свръхкапацитет. За да се определи дали е налице или липсва подобен свръхкапацитет, Комисията съпоставя на равнище Европейска общност средния процент на използване на производствения капацитет в промишленото производство в цялост и процента на използване на капацитета в разглеждания (под)сектор. Комисията се позовава на последните пет години, за които са налице данни [17].

26. По-нататък, точка 3.4 от Многосекторната рамка има следния текст:

„Ако данните относно използването на капацитета са недостатъчни, Комисията проверява дали разглежданите инвестиции са направени на спадащ пазар. За тази цел тя сравнява развитието на явното потребление на разглеждания

15 — Вж. по-специално точка 6 от Първа резолюция от 20 октомври 1971 година на представителите на правителствата на държавите-членки, заседаващи в Съвета, относно общите схеми за регионални помощи (ОВ C 111, стр. 1); точки 10—12 от Съобщение на Комисията относно схемите за регионални помощи (ОВ C 31, 1979 г., стр. 9), както и точка I, 6, второ и трето тире от Съобщение на Комисията относно метода за прилагане на член [87, параграф 3, букви а) и в) ЕО] към регионалните помощи (ОВ C 212, 1988 г., стр. 2).

16 — Точка 1.4 от Многосекторната рамка. Проектите, за които е налице задължение за уведомяване, са определени в точка 2.1 от тази рамка.

17 — Съгласно точка 7.7 от Многосекторната рамка Комисията счита, че е налице структурен свръхкапацитет, когато средно през последните пет години процентът на използване на капацитета в разглеждания (под) сектор е с повече от два пункта по-нисък от този в целия производствен сектор. Структурният свръхкапацитет се квалифицира като тежък, когато разликата спрямо средната стойност в производствения сектор надвишава пет пункта.

или разглежданите продукти […] с процента на растеж на промишленото производство като цяло на равнище [Европейско икономическо пространство (наричано по-нататък „ЕИП“) [18].“ [неофициален превод]

27. Накрая, съгласно точка 3.10.1 от посочената рамка към свързания със състоянието на конкуренцията фактор се прилагат четири корекционни коефициента. Стойността им зависи от следните критерии за оценка:

„i) Проект, водещ до нарастване на капацитета в сектор, който се характеризира с тежък структурен свръхкапацитет и/или абсолютно спадане на търсенето: 0,25

ii) Проект, водещ до нарастване на капацитета в сектор, който се характеризира със структурен свръхкапацитет и/или спадащ пазар и който може да подсили висок пазарен дял: 0,50

iii) Проект, водещ до нарастване на капацитета в сектор, който се характеризира със структурен свръхкапацитет и/или спадащ пазар: 0,75

iv) Никакъв вероятен отрицателен ефект от гледна точка на хипотези от i) до iii): 1,00“. [неофициален превод]

28. По смисъла на Многосекторната рамка за оценката на пазарния дял разглежданият продуктов пазар включва продуктите, които има предвид проектът за инвестиция, а ако това е уместно и считаните от потребителя или от производителя за взаимозаменяеми продукти. От своя страна географският пазар обхваща по принцип ЕИП или в зависимост от случая всяка съществена част от територията на ЕИП, ако условията на конкуренция в нея се различават съществено от тези, които преобладават в останалата част на ЕИП [19].

II — Обстоятелствата в основата на настоящите дела

29. Обстоятелствата, както следват от обжалваното съдебно решение, могат да се обобщят по следния начин.

18 — Съгласно точка 7.8 от Многосекторната рамка разглежданият продуктов пазар се счита за спадащ, ако през последните пет години средният годишен растеж на явното потребление е значително по-нисък (с повече от 10 %) от средния годишен растеж на промишленото производство в ЕИП като цяло, освен ако няма ясно изразена възходяща тенденция в относителния растеж на търсенето на този продукт или на тези продукти. Абсолютно спадащ пазар е пазарът, на който средният годишен растеж на явното потребление е отрицателен за последните пет години.

19 — Точка 7.6 от Многосекторната рамка.

30. И Glunz, германското предприятие, получател на разглежданите помощи, и Kronofrance, френското предприятие, жалбоподател в първоинстанционното производство, произвеждат и търгуват с дървени плоскости.

31. С писмо от 4 август 2000 г. Федерална република Германия уведомява Комисията за проект за инвестиционна помощ с интензитет от 35 % (или общо 69 797 988 EUR) в полза на дружествата Glunz и OSB за изграждането на интегриран център за дървообработване в Nettgau, провинция Саксония-Анхалт.

32. Комисията счита, че мярката, за която е отправено уведомлението, представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и трябва да се оцени въз основа на Многосекторната рамка. В съответствие с предвидените в тази рамка правила Комисията определя максималния интензитет на помощта, която посочените предприятия могат да получат в този регион, като преценява всеки от корекционните коефициенти (факторите T, I и M).

33. Що се отнася до оценката на коефициента, приложим във връзка със състоянието на конкуренцията, Комисията напомня, че в съответствие с точки 3.3 и 3.4 от посочената рамка нейният анализ трябва да се ограничи до установяване на наличието или липсата на структурен свръхкапацитет в разглеждания сектор, когато данните за процента на използване на капацитета са достатъчни. Като приема, че двата произвеждани от Glunz продукта представляват много голям дял от цялата продукция на дървени плоскости в Европа и като се позовава на най-ниското ниво на общата класификация на икономическите дейности в Европейските общности [20], Комисията избира да основе анализа си на данните относно процента на използване на капацитета в категория 20.20 от посочената класификация, която включва производството на дървени плоскости през периода 1994—1998 г. Комисията стига до извода, че разглежданият инвестиционен проект ще доведе до нарастване на капацитета в сектор, в който липсва свръхкапацитет, което обосновава прилагането на корекционен коефициент, равен на 1, спрямо фактора, свързан със състоянието на конкуренцията.

34. Въз основа на оценка на помощта, за която е отправено уведомление, от гледна точка на установените в Многосекторната рамка критерии, Комисията излага причините, поради които приема, че предвиденият от Федерална република Германия проект за инвестиционна помощ е в съответствие с максималния интензитет на разрешената помощ [21]

35. Ето защо на 25 юли 2001 г. на основание член 4, параграф 3 от Регламент № 659/1999 Комисията решава да не повдига възражения срещу предоставянето на разглежданата помощ.

20 — Тази класификация е въведена с Регламент (ЕИО) № 3037/90 на Съвета от 9 октомври 1990 година относно статистическата класификация на икономическите дейности в Европейската общност (ОВ L 293, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 216), изменен с Регламент (ЕИО) № 761/93 на Комисията от 24 март 1993 година (ОВ L 83, стр. 1).

21 — Според Комисията приложимите по настоящите дела фактори трябва да имат следните стойности:
— 35 % за разрешения максимален интензитет в провинция Саксония-Анхалт,
— 1 за фактор T, предвид състоянието на конкуренцията на пазара на дървени плоскости,
— 0,8 за фактор I (съотношение капитал/труд),
— 1,5 за фактор M предвид въздействието на планираната помощ,
т.е. максимален допустим интензитет от 42 % (35 % x 1 x 0,8 x 1,5).Вж. стр. 8—14 от спорното решение и точка 14 от обжалваното съдебно решение.

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

36. На 4 февруари 2002 г. Kronofrance подава в секретариата на Първоинстанционния съд жалба за отмяна на спорното решение. С Определение на Първоинстанционния съд от 10 септември 2002 г. Glunz и OSB са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

37. С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отменя спорното решение, след като обявява за допустима и основателна жалбата на Kronofrance.

38. От това съдебно решение е видно, че в съдебното заседание Комисията и встъпилите страни повдигат възражение за недопустимост на жалбата, основаващо се на липсата на активна процесуална легитимация на Kronofrance. Те изтъкват, че последното не е лично засегнато от спорното решение, доколкото разглежданата помощ не засяга съществено позицията му на пазара.

39. Затова в точки 29—46 от посоченото съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда допустимостта на жалбата.

40. Като се основава на постоянната съдебна практика, Първоинстанционният съд най-напред напомня в точка 32 от обжалваното съдебно решение, че е необходимо да се различават двете фази на процедурата за контрол върху държавните помощи, а именно фазата на предварително разглеждане на мярката и официалната фаза на разследване [22]. Първата от тези фази позволявала на Комисията да си състави първоначално мнение относно съвместимостта на помощта, докато втората ѝ позволявала да получи по-пълна информация за всички данни по преписката и в това отношение я задължавала да уведоми заинтересованите страни да представят своите мнения. При това положение Първоинстанционният съд посочва в точка 33 от съдебното решение, че когато само въз основа на предварителното разглеждане на помощта Комисията установи, че същата е съвместима с общия пазар, лицата, които се ползват от процесуалните гаранции, предвидени в член 88, параграф 2 ЕО, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред общностния съд [23].

41. В резултат от това в точка 34 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд стига до извода, че:

„[…] когато с жалба за отмяна на решение на Комисията, постановено след провеждане на предварително разглеждане,

22 — Първоинстанционният съд се позовава на Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 22), Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 16), Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точка 38), както и на Решение на Първоинстанционния съд от 13 януари 2004 г. по дело Thermenhotel Stoiser Franz и др./Комисия (T-158/99, Recueil, стр. II-1, точка 57).

23 — Първоинстанционният съд се позовава на Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 23), Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 17), Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точка 47), както и на Решение по дело Thermenhotel Stoiser Franz и др./Комисия (точка 69).

жалбоподателят се стреми да осигури спазването на процесуалните гаранции, предвидени в член 88, параграф 2 ЕО, фактът, че той има качеството на „заинтересовано лице“ по смисъла на тази разпоредба, сам по себе си е достатъчен, за да се приеме, че той е пряко и лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО [24] […]“

42. Ето защо Първоинстанционният съд разглежда дали жалбоподателят може да се счита за заинтересована страна по смисъла на член 1, буква з) от Регламент № 659/1999. След направен анализ на конкурентната позиция на Kronofrance на пазара на дървените плоскости в точка 44 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че жалбоподателят е в конкуренция с предприятието получател на помощта и поради това е заинтересована страна.

43. Ето защо общностният съд обявява жалбата за допустима [25].

44. След това Първоинстанционният съд анализира посочените от Kronofrance правни основания. По същество последното се позовава на четири правни основания за отмяна, изведени, първо, от нарушение на член 87 ЕО и на Многосекторната рамка, второ, от нарушение на член 88, параграф 2 ЕО, трето, от злоупотреба с власт, и четвърто, от нарушение на задължението за мотивиране.

45. Първоинстанционният съд приема, че първото посочено от Kronofrance правно основание е обосновано и поради това отменя спорното решение.

46. В рамките на това първо правно основание Kronofrance оспорва направената от Комисията преценка на максималния допустим интензитет на помощта, и по-специално на приложимия корекционен коефициент за свързания със състоянието на конкуренцията фактор (фактор T). По-специално дружеството упреква Комисията, че не е разгледала въпроса дали планираните инвестиции ще бъдат осъществени на спадащ пазар, а се е задоволила с анализ на структурния капацитет на сектора.

47. След като в точка от обжалваното съдебно решение напомня обхвата на правото на преценка, с което разполага Комисията при упражняване на своя контрол върху държавните помощи, Първоинстанционният съд проверява дали тя е допуснала грешка при прилагане на правото при тълкуването и изпълнението на Многосекторната рамка.

48. Макар в точка 89 от това съдебно решение Първоинстанционният съд да признава, че като се има предвид само нейният текст посочената рамка може да се разбира в твърдения от Комисията смисъл, той все пак приема, че този текст трябва да се тълкува в светлината на член 87 ЕО и преследваната от него цел, а именно наличие на ненарушена конкуренция на общия пазар.

24 — Първоинстанционният съд се позовава на Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точки 23—26), Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точки 17—20), както и на Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело BP Chemicals/Комисия (T-11/95, Recueil, стр. II-3235, точки 89 и 90).

25 — Точка 46 от обжалваното съдебно решение.

49. В точки 90—95 от посоченото съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда структурата на точки 3.2—3.10 от Многосекторната рамка. Въз основа на това в точка 96 от обжалваното съдебно решение той стига до извода, че прилагането за състоянието на конкуренцията на корекционен коефициент, равен на 1, изисква предварително да се установи липсата както на структурен свръхкапацитет в разглеждания сектор, така и на спадащ пазар. В това отношение Първоинстанционният съд отбелязва спецификата на тези два критерия за оценяване.

50. При тези условия в точка 97 от обжалваното съдебно решение той постановява, че първото изречение в точка 3.4 от Многосекторната рамка трябва да се тълкува в смисъл, че „когато данните за използването на капацитета в съответния сектор не ѝ позволяват да заключи с положителност относно съществуването на структурен свръхкапацитет, Комисията трябва да провери дали разглежданият пазар е спадащ".

51. Поради това в точка 103 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че като прилага за състоянието на конкуренцията корекционен коефициент, равен на 1, без преди това да е проверила дали разглежданият проект за помощ няма да се осъществи на спадащ пазар, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, нарушавайки член 87 ЕО и Многосекторната рамка.

52. Първоинстанционният съд решава, че поради това исканията на Kronofrance трябва да се уважат, а спорното решение — да се отмени.

IV — Производство пред Съда и искания на страните

53. Настоящите жалби са подадени в секретариата на Съда съответно на 16 и 18 февруари 2005 г. от Федерална република Германия, както и от Glunz и OSB.

54. С Определение на председателя на Съда от 13 октомври 2005 г. дела C-75/05 P и C-80/05 P са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

55. Жалбоподателите искат от Съда да отмени обжалваното съдебно решение и да отхвърли жалбата на Kronofrance. Glunz и OSB искат също при необходимост делото да бъде върнато на Първоинстанционния съд, който да се произнесе по същество.

56. Накрая жалбоподателите искат Kronofrance да бъде осъдено да заплати съдебните разноски както във връзка с настоящите жалби, така и с подадената пред Първоинстанционния съд.

57. По всяко от настоящите дела Комисията иска отмяна на обжалваното съдебно решение. Тя моли Съдът да отхвърли жалбата на Kronofrance поради недопустимостта ѝ и при условията на евентуалност поради нейната неоснователност, а също и

да осъди дружеството да заплати направените както в първоинстанционното производство, така и на стадия на обжалване съдебни разноски.

58. И по двете дела Kronofrance иска настоящите жалби да бъдат отхвърлени и жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски във връзка както с жалбите, подадени пред Съда, така и с подадената пред Първоинстанционния съд жалба.

V — Правен анализ

59. Според мен жалбоподателите изтъкват четири правни основания в подкрепа на жалбата си.

60. В рамките на първото правно основание Федерална република Германия, както и Glunz и OSB твърдят, че обжалваното съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото поради това, че Първоинстанционният съд обявява за допустима подадената от Kronofrance жалба.

61. В рамките на второто правно основание, което според мен се състои от две части, жалбоподателите оспорват естеството и обхвата на съдебния контрол, упражнен от Първоинстанционния съд относно направената от Комисията преценка на изчисляването на фактора, свързан със състоянието на конкуренцията на пазара. Те поддържат, че Първоинстанционният съд не се е съобразил с границите, наложени на неговия съдебен контрол, и е тълкувал неправилно Многосекторната рамка.

62. В рамките на третото си правно основание Федерална република Германия, както и Glunz и OSB твърдят, че Първоинстанционният съд не е спазил процесуално-организационните действия, и по-специално член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

63. Накрая, в рамките на четвъртото си правно основание Glunz и OSB изтъкват, че обжалваното съдебно решение противоречи на член 230, втора алинея ЕО, тъй като излиза извън границите на правните основания, посочени в подкрепа на подадената от Kronofrance жалба за отмяна.

64. Преди да се произнеса по основателността на тези правни основания, бих искал да направя встъпителна бележка във връзка с границите на съдебния контрол, упражняван от Съда в рамките на производството по обжалване.

65. Всъщност напомням, че съгласно член 225, параграф 1 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда обжалването се ограничава само до правни въпроси. То трябва да се базира на правни основания, изведени от липса на компетентност на Първоинстанционния съд, на нарушение на процесуални правила в производството пред него, което накърнява интересите на жалбоподателя или на нарушение на

общностното право от страна на Първоинстанционния съд [26].

66. По силата на постоянната съдебна практика при това положение единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен когато неточността по същество на констатациите му следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са му били представени, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване [27].

67. Обратно, безспорно е, че когато Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, Съдът е компетентен по силата на член 225 ЕО да упражнява контрол над правната квалификация на фактите и над правните последици, изведени от нея от Първоинстанционния съд [28].

68. След като напомних тези положения, следва да бъдат разгледани различните правни основания, които жалбоподателите посочват в подкрепа на жалбата си.

А — *По първото правно основание, изведено от неправилната преценка на допустимостта на жалбата на Kronofrance*

69. В рамките на това първо правно основание жалбоподателите оспорват преценката на Първоинстанционния съд относно активната процесуална легитимация на Kronofrance.

1. Доводи на страните

70. Федерална република Германия, както и Glunz и OSB изтъкват, че обжалваното съдебно решение нарушава член 230, четвърта алинея ЕО, доколкото Първоинстанционният съд счита Kronofrance за „пряко и лично засегнато“ от спорното решение и следователно приема жалбата на това предприятие за допустима. Този погрешен извод произтичал от прекомерно разширяване на приложното поле на член 230, четвърта алинея ЕО и от неправилно тълкуване на последния в светлината на Регламент № 659/1999.

26 — Вж. по-специално Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Sniace/Комисия (C-260/05 P, Сборник, стр. I-10005, точка 49 и цитираната съдебна практика).

27 — Вж. по-специално Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точки 47—49) и Решение по дело Sniace/Комисия, посочено по-горе (точка 35 и цитираната съдебна практика).

28 — Вж. по-специално Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия (C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 23), Решение от 29 април 2004 г. по дело Парламент/Ripa di Meana и др. (C-470/00 P, Recueil, стр. I-4167, точка 41) и Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия (C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точка 51).

71. Всъщност в точки 34 и 35 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд погрешно преценил, че всяко лице, потенциално „заинтересовано“ от официалната процедура по разследване на помощ по силата на член 1, буква з) от Регламент № 659/1999, по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО трябва да се разглежда като пряко и лично засегнато от решение за предоставяне на разрешение, взето след фазата по предварително разглеждане на помощта, без при това положение да е необходимо да се доказва, че конкурентната позиция на Kronofrance е била „съществено“ засегната от това решение.

72. Според Федерална република Германия, както и според Glunz и OSB, качеството „заинтересована страна“ по смисъла на Регламент № 659/1999 обаче не предполага автоматично правото за подаване на жалба по съдебен ред. Единствено конкретно разглеждане, основано на конкурентно отношение, съществуващо между получателя на помощта и Kronofrance, било в съответствие с практиката, очертана от Съда в Решение по дело Plaumann/Комисия[29]. При това положение с оглед на установяването на активната процесуална легитимация на Kronofrance Първоинстанционният съд е трябвало да провери дали позицията на последното на пазара е била съществено засегната.

73. Противно на приетото от Първоинстанционния съд обаче Kronofrance и Glunz в действителност не били конкуренти на разглеждания пазар и следователно позицията на Kronofrance на пазара не можело да бъде съществено засегната.

74. В това отношение Федерална република Германия подчертава, че в точки 43 и сл. от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд само констатирал, че Glunz принадлежи към група, в която участват други дружества, действащи в областта на дървесината във Франция. Този критерий обаче не бил релевантен, тъй като се основавал на съображения, свързани с групата, а не на съществуващата конкретна конкурентна връзка между двете предприятия.

75. Освен това Glunz и OSB поддържат, че констатацията на Първоинстанционния съд, съгласно която зоните на търгуване на Kronofrance и на Glunz се застъпвали, е неточна. Всъщност Първоинстанционният съд преценил погрешно данните относно пазарите на двете предприятия.

76. В светлината на тези съображения жалбоподателите поддържат, че жалбата на Kronofrance е трябвало да бъде обявена за недопустима.

29 — Решение от 15 юли 1963 г. (25/62, Recueil, стр. 197).

77. По същество Комисията споделя съображенията на жалбоподателите относно нарушението на член 230, четвърта алинея ЕО и в това отношение припомня практиката на Съда във връзка с активната процесуална легитимация на конкурентите на получателя на помощ. По-специално, тя се позовава на Решение от 28 януари 1986 г. по дело Cofaz и др./Комисия [30], както и на посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия.

78. Обратно, Kronofrance поддържа, че Първоинстанционният съд основателно приема, че то е заинтересована страна по смисъла на Регламент № 659/1999 и подадената от него жалба срещу спорното решение е допустима, доколкото се позовава на посочените в член 88, параграф 2 ЕО процесуални гаранции. Kronofrance изтъква по-специално, че в случай, че не започне официална процедура по разследване, конкурентът на получателя на помощ би трябвало да докаже единствено своето качество на „заинтересована страна“ по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, когато жалбата му цели да защити негови процесуални права. В подобна хипотеза, както произтичало от постоянната практика на Съда, и по-специално от Решение от 16 май 2002 г. по дело ARAP и др./Комисия [31], не било необходимо да се доказва, че конкурентната позиция на жалбоподателя е съществено засегната. Достатъчно било интересите му да могат да бъдат засегнати от отпускането на помощта — условие, което по настоящите дела било изпълнено, доколкото между Kronofrance и Glunz съществувало пряко конкурентно отношение.

2. Съображения

79. В рамките на първото правно основание от Съда по същество се иска да се произнесе относно признатите на заинтересованите страни права в рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи, по-специално когато тези страни подават жалба за отмяна на решение на Комисията, с което се отказва започването на официалната фаза на разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО.

80. Разглеждането на това правно основание изисква най-напред да се напомни състоянието на съдебната практика в тази област.

а) Съдебната практика във връзка с правата на заинтересованите страни в рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи

81. В рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи единствените адресати на приетите от Комисията решения са съответните държави-членки. Това важи и в случай, че е постановено решение вследствие на жалба, в която се твърди, че разглежданата мярка е помощ, нарушаваща Договора [32].

30 — 169/84, Recueil, стр. 391.

31 — C-321/99 P, Recueil, стр. I-4287, точка 61.

32 — Вж. по-специално Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точка 45).

82. Следователно физическите или юридическите лица, които желаят да подадат жалба за отмяна на такива решения, трябва да отговарят на условията, определени в член 230, четвърта алинея ЕО. Напомням, че тази разпоредба поставя жалбата за отмяна от всяко физическо или юридическо лице срещу решение, което не е адресирано до него, в зависимост от двойното условие същото да го засяга пряко и лично. Ако разглежданият акт не отговаря на тези условия, подадената срещу него жалба е недопустима.

83. Съдът определя обхвата на понятието „лично“ засегнат в Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе [33], впоследствие потвърдено от постоянната съдебна практика [34]. Съдът уточнява, че субект, който не е адресат на дадено обжалвано решение, може да твърди, че е лично засегнат, само ако решението се отнася до него поради някои присъщи на него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира „по същия начин, както адресата на решението“.

84. В рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи Съдът приема, че понятието за личен интерес се прилага по особен начин, като се имат предвид целта и особеностите на процедурите, предвидени съответно в член 88, параграфи 2 и 3 ЕО [35].

85. Както Първоинстанционният съд напомня в точка 32 от обжалваното съдебно решение, тази процедура за контрол всъщност включва две фази, които общностният съд винаги ясно е разграничавал [36].

86. Първата от тези фази е установена в член 88, параграф 3 ЕО [37]. Напомням, че тя позволява на Комисията да извърши предварително и опростено разглеждане на проекта, за който е отправено уведомление, за да си състави първоначално мнение за съвместимостта му с общия пазар [38]. Участие на трети лица в процедурата не се предвижда. След това разглеждане Комисията може да реши, че съответната мярка не представлява държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО. Тя може също да реши, ако се убеди в това, че тази мярка представлява държавна помощ, съвместима с Договора. Обратно, ако Комисията изпита сериозни затруднения да прецени съвместимостта на помощта с

33 — Стр. 223.

34 — Вж. по-специално Решение по дело Cofaz и др./Комисия, посочено по-горе (точка 22), Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 20), Решение от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия (C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855, точка 33 и цитираната съдебна практика), както и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе (точка 33).

35 — Вж. по-специално Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 21) и Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 15).

36 — В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд се позовава по-специално на Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 22), Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 16), както и на Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точки 38 и 39). Впоследствие Съдът потвърждава тази практика в Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе (точка 34), а Първоинстанционният съд в Решение от 10 май 2006 г. по дело Air One/Комисия (T-395/04, Recueil, стр. II-1343, точка 33).

37 — Подробните правила за прилагането на тази процедура се съдържат в член 4 от Регламент № 659/1999.

38 — Решение от 11 декември 1973 г. по дело Lorenz (120/73, Recueil, стр. 1471, точка 3).

общия пазар, тя трябва да реши да започне официалната фаза на разследване.

87. Става дума за втората фаза на посочената в член 88, параграф 2 ЕО процедура. Тя трябва да позволи на Комисията да събере всички необходими становища, за да прецени въз основа на пълна информация относно данните по преписката съвместимостта на мярката, за която е отправено уведомление, с общия пазар [39]. Именно за тази цел Комисията е длъжна да събере мненията на заинтересованите страни относно проекта за помощ, за който е отправено уведомление [40].

88. Както посочих, понятието „заинтересован" по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО е определено широко от Съда като включващо лицата, предприятията или обединенията на предприятия, чиито интереси могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, тоест по-специално конкуриращите се предприятия и търговските обединения. Напомням, че това определение е закрепено впоследствие в член 1, буква з) от Регламент № 659/1999.

89. От това следва, че на всяко предприятие, което се позовава на конкурентно отношение, дори да е потенциално, може да се признае качеството на „заинтересовано" по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО и на това основание да разполага с процесуални гаранции, позволяващи му да представи мнението си.

90. Съдебната практика извежда правото на обжалване на заинтересованите от член 88, параграф 2 ЕО и това право се основава на процесуалните права, които тази разпоредба им предоставя [41].

91. Тази съдебна практика е формулирана за първи път в посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия. Всъщност Съдът приема, че когато, без да открива официалната фаза на разследване, Комисията приема решение, че дадена помощ е съвместима, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, т.е. заинтересованите страни, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред общностния съд [42].

92. Така в първото дело Съдът постановява, че предприятието William Cook plc е заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, доколкото произвежда оборудване, идентично с това на предприятието — получател на помощта. Следователно в това си качество то е трябвало да се счита за пряко и лично

39 — Подробните правила за прилагането на тази процедура се съдържат в членове 6 и 7 от Регламент № 659/1999.

40 — Относно ролята на заинтересованите страни в рамките на административното производство, образувано по силата на член 88, параграф 2 ЕО, вж. член 20 от Регламент № 659/1999 и Решение от 12 юли 1973 г. по дело Комисия/Германия (70/72, Recueil, стр. 813, точка 19), Решение от 20 март 1984 г. по дело Германия/Комисия (84/82, Recueil, стр. 1451, точка), Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точка 59), както и Решение от 6 октомври 2005 г. по дело Scott/Комисия (C-276/03 P, Recueil, стр. I-8437, точка 34).

41 — Припомням, че тези права не съществуват в рамките на фазата на предварителното разглеждане, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО.

42 — Вж. Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 23) и Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 17).

засегнато от разглежданото решение и поради това е процесуално легитимирано да поиска отмяната му на основание член 230, четвърта алинея ЕО [43].

93. По същия начин по второто дело Съдът постановява, че на предприятието Matra SA може да се признае качеството на заинтересована страна, доколкото неговите интереси са засегнати от предоставянето на спорната помощ „в качеството му на основен общностен производител на моторни превозни средства с едносегментен корпус и на бъдещ конкурент на предприятието [— получател на помощта]“. Съдът приема, че при това положение жалбата за отмяна, подадена срещу решението на Комисията, е допустима [44].

94. Предмет на такава жалба обаче може да бъде единствено защитата на процесуалните права на „заинтересованите“, която те черпят от член 88, параграф 2 ЕО. Ето защо те трябва да оспорват липсата на започване на официалната процедура по разследване [45].

95. В обобщение, от настоящото състояние на съдебната практика произтича, че когато физическо или юридическо лице подаде жалба за отмяна на решение на Комисията да не повдига възражения, от една страна, то трябва да докаже, че има статута на заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, и от друга — да основе жалбата си на отказа на Комисията да започне официалната процедура по разследване, в рамките на която то би се ползвало с процесуални права.

96. За сметка на това, ако жалбоподателят оспори пряко основателността на преценката на Комисията, приета след предварителното разглеждане, той се оказва в същото положение като всяко лице, което възнамерява да оспорва неадресирано до него решение, например лице, което подава жалба срещу решение, прието след приключването на официалната процедура по разследване.

97. Така в посоченото по-горе Решение по дело Skibsvaerftsforeningen и др./Комисия Първоинстанционният съд ясно заявява, че когато жалбоподателят не иска отмяната на решението на Комисията поради това, че тя е нарушила задължението си да започне официалната процедура по разследване или поради това, че по този начин не е спазила процесуалните гаранции, които процедурата му предоставя, се прилагат стриктните критерии, изведени от Съда в Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе [46].

98. Сам по себе си фактът, че жалбоподателят може бъде счетен за заинтересовано

43 — Точки 25 и 26 от Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе.

44 — Точки 19 и 20 от Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе.

45 — Вж. по-специално Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе (точка 23), Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе (точка 17), Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точка 47) и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено-по горе (точка 35), както и Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г. по дело Skibsvaerftsforeningen и др./Комисия (T-266/94, Recueil, стр. II-1399, точка 45).

46 — Вж. точка 45.

лице по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО при това положение вече не е достатъчен, за да се признае допустимостта на жалбата. Допустимостта ѝ ще зависи от условието жалбоподателят да докаже, че разглежданото решение го засяга поради някои присъщи на него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица [47]. Съдът приема, че това може да е така, когато жалбоподателят докаже, че конкурентната му позиция на пазара е съществено засегната от помощта, предмет на разглежданото решение [48].

99. Така от съдебната практика следва, че ако жалбоподател оспори отказа на Комисията да започне официалната фаза на разследване с довода, че неговите процесуални права са нарушени, той трябва да докаже, че е заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, доколкото *интересите му биха могли да бъдат засегнати* от предоставянето на разглежданата помощ.

100. Ако обаче същият жалбоподател оспори основателността на решението за преценка на самата помощ, той трябва — при тези условия — да докаже, че *конкурентната му позиция на пазара е съществено засегната*. Достъпът му до общностния съд следователно не е толкова лесен, колкото в първата хипотеза.

101. През последните години тази съдебна практика е предмет на остра критика.

102. В заключението си, представено по делото, по което е постановено Решение по дело Комисия/Aktiongemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, генералният адвокат Jacobs преценява, че посочената съдебна практика е сложна, лишена от логика и последователност, доколкото според него тя въвежда изкуствени разграничения по отношение на достъпа до общностния съд [49]. Като изразява множество резерви по отношение на посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия, накрая генералният адвокат Jacobs приканва Съда да преразгледа и изясни своята практика, като му предлага във всички случаи, когато жалбоподателят оспорва взето по силата на член 88, параграф 3 ЕО решение, да прилага критерия за прекия и личен интерес,

47 — Вж. също Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе (точка 37 и цитираната съдебна практика).

48 — Вж. в този смисъл Решение по дело Cofaz и др./Комисия, посочено по-горе (точки 22—25) и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе (точка 37).

49 — Вж. по-специално точки 101, 102 и 138—141 от заключението. Както подчертава генералният адвокат Jacobs, тези трудности са отбелязани и от доктрината, и по-специално Winter, J., 'The rights of complainants in State aid cases: judicial review of Commission decisions adopted under Article 88 (ex 93) EC', *Common Market Law Review*, 1999, No 36, p. 521; Soltész, U. and Bielesz, H., 'Judicial review of State aid decisions', *European Competition Law Review*, 2004, p. 133; Flynn, L., 'Remedies in the European Courts', in A. Biondi and Others (eds), *The Law of State Aid in the EU*, Oxford, 2004, p. 283.Вж. също Azizi, J., „Droits de la défense dans la procédure en matière d'aides d'État: le point de vue judiciaire", в *Un rôle pour la défense dans les procédures communautaires de concurrence*, Bruylant, Bruxelles, 1997, p. 87, по-специално стр. 112 à 120, Vandersanden, G., „Pour un élargissement du droit des particuliers d'agir en annulation contre des actes autres que les décisions qui leur sont adressées", *Cahiers de droit européen*, 1995 г., бр. 5 и 6, Lenaerts, K., „The legal protection of private parties under the EC Treaty: a coherent and complete system of judicial review?", *Scritti in onore di Giuseppe Federico Mancini*, том II, Diritto dell'Unione europea, Милано, 1998 г., Jankovec, B. и Kronenberger, V., „Third parties in state aid litigation: Locus standi and procedural guarantees" в Sánchez Rydelski, M., *The EC State aid regime: distortive effects of State aid on competition and trade*, May, Лондон, 2006 г., стр. 848, Sinnaeve, A., „State aid procedures: developments since the entry into force of the procedural regulation", *Common Market Law Review 2007*, бр. 44, стр. 965, както и Coulon, E. и Cras, S., „Contentieux de la légalité dans le domaine des aides d'État: les récentes évolutions dans l'application des articles 173 et 175 du traité CE", *Cahiers de droit européen*, 1999 г., том 35, бр. 1 и 2, стр. 61, и по-специално стр. 91—110.

независимо на какви правни основания се основава жалбата, тъй като според него изискването за личен интерес се отличавало от понятието за заинтересована страна.

103. Въпреки че настоящите дела не представляват най-подходящата рамка, за да се предложи новаторски подход по този въпрос, все пак бих желал да формулирам някои бележки.

104. Вярно е, че направеното от общностния съд разграничение на условията за допустимост на жалбите, подадени срещу прието на основание член 88, параграф 3 ЕО решение, дава повод за критика. Всъщност тази съдебна практика в крайна сметка води до ограничаване на правата, признати на заинтересованите страни в рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи. Макар Съдът да признава на тези страни права, когато в подкрепа на жалбата си те изтъкват нарушение на предоставените им процесуални гаранции, едновременно с това той им ги отказва, когато те желаят да оспорят самата основателност на решението за преценка на помощта. Подобна съдебна практика поражда въпроси и лишава член 88, параграф 3 ЕО от ясно разбираемо съдържание.

105. Според мен обаче достъпът до общностния съд е една от областите, която повече от всяка друга изисква правото да бъде ясно и последователно. Ограниченията, наложени на правото на лицата да поискат упражняването на съдебен контрол върху правилата и мерките, които се прилагат от институциите спрямо дейността или положението им, трябва да бъдат лесно разбираеми.

106. Да се разграничават обаче условията за допустимост на едно и също искане, предявено срещу едно и също решение в рамките на една и съща жалба с идентичен предмет, наистина е изкуствено. Всъщност според мен жалбоподателят преследва една и съща цел, независимо дали изтъква защитата на своите процесуални права, или оспорва основателността на решението за преценка на помощта. И в двете хипотези посредством жалбата си той се стреми към започване на официалната фаза на разследване на помощта.

107. Подобно разграничение освен това прави задачата на общностния съд деликатна, тъй като от прочита на дадена жалба за отмяна не е лесно да се разграничат двете хипотези.

108. Следователно според мен Съдът в крайна сметка би трябвало да опрости тази съдебна практика и да я направи по-последователна, като определи условията за допустимост, приложими за жалбите, насочени срещу решения в областта на държавните помощи, в зависимост единствено от предмета им, а не от посочените в тяхна подкрепа правни основания.

109. В този смисъл Съдът би трябвало да приеме, че когато едно лице оспорва основателността на преценката на Комисията, направена след проведено предварително

разглеждане, по необходимост то оспорва липсата на започване на официалната процедура по разследване и следователно цели да получи защита на процесуалните си права. Целта на тази жалба е да започне официалната процедура по разследване, в рамките на която жалбоподателят може да представи мнението си, което е и нейният единствен предмет, независимо от посоченото правно основание.

110. При тези условия предлагам на Съда да прилага установената в посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия съдебна практика спрямо всички жалби, насочени срещу решения, взети на основание член 88, параграф 3 ЕО.

111. От една страна, това разрешение би позволило да се осигури по-широк достъп на частноправните субекти до общностния съд. Установената в посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия съдебна практика е водена от ясното желание на Съда да разпростре съдебната защита и спрямо лица, които не биха могли да докажат на този етап от производството, че отговарят на много стриктните критерии, очертани в рамките на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе. В това отношение е необходимо да се напомни, че не съществува никаква форма на огласяване пред третите лица на проектите за помощи, за които е отправено уведомление. В този смисъл в Решение по дело Heineken Brouwerijen [50] Съдът уточнява, че член 88, параграф 3 ЕО „не изисква уведомлението, отправено от държава-членка до Комисията относно проекти за предоставянето или изменението на помощи, да се свежда незабавно до знанието на всеки заинтересован, тъй като такова задължение е възложено единствено на Комисията, когато тя започва процедурата, предвидена в член [88, параграф 2 ЕО]“ [51]. Обратно, решението *за приключване* на фазата на предварителното разглеждане се публикува в *Официален вестник на Европейските общности*, но в обобщен вид. Текстът, който се изпраща на съответната държава-членка, пък е на разположение само на автентичния език. Предвид съдържащата се в посоченото решение информация лице, което би искало да подаде жалба за отмяна срещу него, може и да не разполага с достатъчно информация, за да посочи в жалбата в първоинстанционното производство, че е лично засегнато по смисъла на очертаните от Съда критерии в цитираното по-горе Решение по дело Plaumann/Комисия [52].

112. От друга страна, това разрешение би позволило да се засили съдебният контрол над приетите от Комисията решения. Действително не бива да се забравя, че Комисията разполага с изключителна компетентност в областта на контрола върху държавните помощи. Да се признае на конкурентите, както и на всяко друго лице, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от разглежданата мярка, правото да оспорва решение, съгласно което, без да започва официалната процедура по разследване, Комисията приема, че мярка, за която е отправено уведомление, не е помощ или представлява съвместима с общия пазар помощ, засилва съдебния контрол върху приетите от Комисията решения и a fortiori прилагането на нормите на Договора в областта на държавните помощи.

50 — Решение от 9 октомври 1984 г. (91/83 и 127/83, Recueil, стр. 3435).

51 — Точка 15.

52 — В това отношение в заключението си по делото, по което е постановено Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе, генералният адвокат Tesauro уточнява, че при тези условия не бихме могли да наложим на тези предприятия да формулират в акта за образуване на производството конкретни твърдения за нарушения, свързани със значението и въздействието на помощта, например как тя би се отразила върху производствените разходи на получателя, върху развитието на пазарните дялове или върху търговския обмен (точка 41).

113. Освен това, след като официалната процедура по разследване е започнала и заинтересованите страни са имали възможност да представят мненията си в тези рамки, подадената срещу решението на Комисията жалба безспорно цели да постави под въпрос самата основателност на нейната преценка. При това положение е очевидно, че всяко лице, което желае да подаде жалба срещу това решение, трябва да обоснове наличието на особен интерес и да докаже, по смисъла на критериите, очертани от Съда в Решение по дело Cofaz и др./Комисия, посочено по-горе, че конкурентната му позиция на пазара е съществено засегната.

б) Съображения от гледна точка на настоящите дела

114. Въпреки резервите към посочената по-горе съдебна практика по дело Cook/Комисия и Matra/Комисия в рамките на голям състав Съдът все пак я потвърждава в Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе [53]. Това съдебно решение е постановено една година след постановяването на обжалваното съдебно решение.

115. По-специално, както произтича от точки 33 и 34 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд разглежда допустимостта на жалбата за отмяна, подадена от Kronofrance, в светлината на утвърдената от Съда практика в посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия. Напомням, че това предприятие упреква Комисията в нарушение на неговите процесуални права поради отказа ѝ да започне официалната фаза на разследване, която, поради това че е заинтересована страна, би му позволила да представи мнението си относно предоставянето на планираната помощ. В този смисъл Първоинстанционният съд напомня, че „когато с жалба за отмяна на решение на Комисията, постановено след провеждане на предварително разглеждане, жалбоподателят се стреми да осигури спазването на процесуалните гаранции, предвидени в член 88, параграф 2 ЕО, *фактът, че той може да бъде счетен за заинтересовано лице по смисъла на тази разпоредба, сам по себе си е достатъчен, за да се приеме, че той е пряко и лично засегнат по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО*“ [54]. По мое мнение този извод изцяло е в съответствие с утвърдената от Съда практика в посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия, впоследствие потвърдена в Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе.

116. Следователно в точки 36—44 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда дали жалбоподателят може да се счита за „заинтересована страна“ по смисъла на член 1, буква з) от Регламент № 659/1999. За целта общностният съд анализира конкурентната позиция на Kronofrance на пазара на дървени плоскости.

53 — Вж. по-специално точки 31—37.

54 — Курсивът е мой.

117. В съответствие с посочената по-горе съдебна практика Първоинстанционният съд не е бил длъжен да разглежда въпроса дали интересите на жалбоподателя са *съществено* засегнати. За него е достатъчно да установи, че позицията на Kronofrance на разглеждания пазар *може да бъде засегната* с предоставянето на планираната помощ.

118. Така в рамките на своята самостоятелна преценка на фактите в точки 38—44 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд анализира конкурентната позиция на Kronofrance на съответния пазар. Най-напред той установява, че жалбоподателят и предприятието получател присъстват на един и същ продуктов пазар, а именно пазара за производство на дървени плоскости. По-нататък той отбелязва, че референтният географски пазар наистина е този на ЕИП, в който са разположени и се застъпват територииte за доставка на всяко от тези две предприятия. Така в точка 44 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд стига до извода, че жалбоподателят действително е в конкуренция с предприятието — получател на помощта, и поради това може да се квалифицира като „заинтересована страна“ по смисъла на член 1, буква з) от Регламент № 659/1999.

119. Този доказателствен извод според мен е достатъчен от гледна точка на анализа на конкуренцията, проведен от Съда в рамките на посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия.

120. При тези обстоятелства и в светлината на изложеното по-горе мисля, че Първоинстанционният съд основателно е постановил, че Kronofrance е заинтересована страна по смисъла на Регламент № 659/1999 и поради това е активно процесуално легитимирано да подаде жалба за отмяна на спорното решение.

121. Ето защо според мен това правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.

Б — *По второто правно основание, изведено от неправилно тълкуване на Многосекторната рамка и от нарушение на член 87 ЕО*

122. Според мен това второ правно основание се състои от две части. В подкрепа на първата част жалбоподателите твърдят, че като преценява проведения от Комисията преглед на фактора, свързан със състоянието на конкуренцията на пазара, Първоинстанционният съд не се е съобразил с границите на своята правораздавателна компетентност. В подкрепа на втората част жалбоподателите приемат, че при всяко положение той е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуването на Многосекторната рамка, приемайки, че този фактор трябва да се оценява не само от гледна точка на структурния капацитет на разглеждания сектор,

а и като се разгледа дали съответните инвестиции няма да бъдат извършени на спадащ пазар.

представлява само субсидиарен критерий за контрол, който трябва да се отчита единствено ако данните относно използването на капацитета не са достатъчни. По настоящите дела обаче това не било така, тъй като всички данни в областта на използването на капацитета били налице.

1. Доводи на страните

123. Федерална република Германия, както и Glunz и OSB, подкрепяни от Комисията, изтъкват, че Първоинстанционният съд е приложил неправилно член 87, параграф 3 ЕО и Многосекторната рамка.

124. Първоинстанционният съд надхвърлил границите на правомощието си за съдебен контрол, като е тълкувал Многосекторнатата рамка и е извършил собствена икономическа оценка. По този начин той не зачел широкото право на преценка на Комисията при прилагането на член 87, параграф 3 ЕО, в рамките на което тя приема и прилага посочената рамка. Така Първоинстанционният съд дал противоречиво тълкуване на съдържанието, на смисъла и на предмета на посочената рамка, и по-специално на точки 3.2, 3.4 и 3.10 от нея, приемайки, че последиците от планираната регионална помощ по отношение на пазара трябвало да се преценяват не само от гледна точка на използването на капацитета на съответния сектор, а и при отчитане на наличието на спадащ пазар. Всъщност от тези разпоредби следвало, че разглеждането на въпроса дали пазарът е спадащ,

125. Освен това в точки 104—107 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд потвърдил, че възприетото от него тълкуване на Многосекторната рамка не било в противоречие с променливата практика на Комисията при вземане на решения в тази област. Жалбоподателите, както и Комисията обаче възразяват, че по-задълбоченият анализ на тази практика показвал, че с едно-единствено изключение (а именно Решение от 16 май 2000 г. да не повдига възражения срещу предоставената на Pirna AG помощ [55]) Комисията продължава изрично да прилага критериите за разглеждане в посочения по-горе ред.

126. Накрая, в точка 108 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд оправдал също прилагането на критерия за спадащия пазар, приемайки, че за да установи секторите в затруднено положение, точка 32 от приетия през 2002 г. текст на Многосекторната рамка [56] се основава на преглед на икономическия спад на пазара. Освен обаче че

55 — ОВ C 278, стр. 26. Текстът на решението, адресирано до германските власти, е на разположение на автентичния език, а именно немски, на следния сайт: http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2000/n035-00.pdf.

56 — ОВ C 70, 2002 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 29.

Многосекторната рамка от 2002 г. нямала отношение към тълкуването на предходен вариант на този текст, това твърдение било и неточно. Всъщност от текста на Многосекторната рамка от 2002 г. било премахнато всяко позоваване на критерия за икономически спад на съответния пазар, и то още преди да бъде постановено обжалваното съдебно решение. Всъщност със своето съобщение от 1 ноември 2003 г. относно изменение на Многосекторната рамка за регионалната помощ за големи инвестиционни проекти (2002 г.) с оглед изготвянето на списък на секторите със структурни проблеми, както и предложение за подходящи мерки съгласно член 88, параграф 1 от Договора за ЕО относно автомобилния сектор и сектор „производство на синтетични влакна“ [57], Комисията изменя точка 32 от Многосекторната рамка от 2002 г., считано от 1 януари 2004 г.

127. Kronofrance възразява, че от текста на точка 3.10 от Многосекторната рамка изрично следва, че в рамките на своята преценка на положението на конкуренцията на пазар, засегнат от проект за помощ, Комисията винаги трябвало да определя дали проектът води до нарастване на капацитета в сектор със структурен свръхкапацитет и дали е предназначен за спадащ пазар. Както подчертава Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение, последният елемент трябвало да се разглежда винаги, тъй като помощ, отпусната на спадащ пазар, неизбежно е в състояние да породи сериозни нарушения на конкуренцията.

57 — ОВ C 263, 2003 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 50.

2. Съображения

а) По първата част от правното основание, изведена от неспазването на границите на компетентност на Първоинстанционния съд

128. За разлика от твърденията на жалбоподателите, аз мисля, че Първоинстанционният съд е имал право да упражни цялостен контрол върху преценката на Комисията относно метода за оценяване на корекционния коефициент, свързан със състоянието на конкуренцията на пазара.

129. Вярно е, че при прилагането на член 87, параграф 3 ЕО Комисията разполага с широко право на преценка, по-специално когато приема акт, който включва сложна икономическа или социална преценка [58]. Случаят според мен е такъв, когато тя трябва да разгледа дали пазарът, за който се планира инвестицията, страда от структурен свръхкапацитет, или е в спад.

58 — Вж. точка 79 от обжалваното съдебно решение, както и Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия (C-91/01, Recueil, стр. I-4355, точка 43 и цитираната съдебна практика) и Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2003 г. по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия (T-228/99 и T-233/99, Recueil, стр. II-435, точка 282 и цитираната съдебна практика).

130. При подобна хипотеза Съдът приема, че съдебният контрол върху тази преценка е ограничен. Следователно общностният съд не може със своята преценка на фактите да замести преценката на Комисията и не може да прави собствени икономически оценки. В такъв случай неговият контрол се ограничава до проверка за спазването на процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, както и дали не е налице грешка при прилагане на правото, на явна грешка в преценката на фактите или на злоупотреба с власт [59].

131. Все пак не смятам, че тази хипотеза е налице. Всъщност в рамките на настоящите жалби Съдът не е сезиран с въпроса дали пазарът, на който действа предприятието — получател на помощта, се отличава със структурен свръхкапацитет, или е в спад. Въпросът е дали Първоинстанционният съд може да тълкува определената от Комисията методика за контрол на съвместимостта на проектите за регионални инвестиционни помощи с член 87 ЕО.

132. От постоянната съдебна практика обаче е видно, че когато въпросът е дали дадена мярка попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО, общностният съд по принцип упражнява цялостен контрол [60].

133. Случаят по настоящите дела е такъв. Напомням, че всъщност Многосекторната рамка установява метод, който позволява да се изчисли максималният допустим интензитет на регионалните инвестиционни помощи. Както посочва Първоинстанционният съд в точка 102 от обжалваното съдебно решение, изпълнението на тази методика от Комисията поражда задължителни правни последици, доколкото обуславя размера на помощта, която може да се обяви за съвместима с общия пазар. Поради това методът за изчисляване със сигурност е от правно естество и трябва да се прилага въз основа на обективни елементи. Въпросът дали факторът, свързан със състоянието на конкуренцията, трябва да се изчислява, като се отчита не само съществуването на структурен свръхкапацитет в сектора, а и наличието на спадащ пазар, не попада в рамките на сложна икономическа преценка на Комисията, а трябва да се тълкува от гледна точка на установените в Договора норми [61].

134. Съществуват множество примери от съдебната практика, в които общностният съд упражнява такъв контрол. В това отношение мога да спомена Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, свързано с жалба за отмяна, подадена от Италианската република срещу решение на Комисията, с което се обявява за несъвместима с общия пазар помощ, предоставена от посочената държава. По това дело Италианската република по-специално изтъква, че като отказва да разреши увеличаването на интензитета на помощта, предвидена в полза на малките и средните предприятия, Комисията нарушава членове 87 ЕО и 88 ЕО,

59 — Вж. Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе (точка 43 и цитираната съдебна практика), както и Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Комисия (T-68/03, Сборник, стр. II-2911, точка 150).

60 — Решение на Съда от 16 май 2000 г. по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия (C-83/98 P, Recueil, стр. I-3271, точка 25). Вж. също Решение на Първоинстанционния съд по дело Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen, посочено по-горе (точка 282), както и Решение на Първоинстанционния съд от 30 март 2000 г. по дело Kish Glass/Комисия (T-65/96, Recueil, стр. II-1885, точка 64).

61 — Вж. в това отношение Решение по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия, посочено по-горе (точка 25), Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2002 г. по дело HAMSA/Комисия (T-152/99, Recueil, стр. II-3049, точка 159) и Решение на Първоинстанционния съд по дело Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Комисия, посочено по-горе (точка 150).

както и Съобщение на Комисията относно общностната рамка за държавните помощи за малките и средните предприятия [62]. В това решение Съдът тълкува посочената рамка в светлината на член 87 ЕО и посочените в него цели [63].

135. Предвид тези обстоятелства мисля, че Първоинстанционният съд е могъл да упражни цялостен контрол върху преценката на Комисията относно метода за оценяване на корекционния коефициент, свързан със състоянието на конкуренцията на пазара.

136. Ето защо съм на мнение, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото по отношение на обхвата на съдебния контрол върху преценките на Комисията.

б) По втората част на правното основание, изведена от грешка при прилагане на правото, допусната от Първоинстанционния съд при тълкуването на Многосекторната рамка

137. Сега следва да се разгледа дали Първоинстанционният съд е могъл основателно да приеме, че Комисията е нарушила член 87 ЕО и Многосекторната рамка, опорочавайки по този начин процедурата за контрол върху разглежданата помощ, като при изчисляването на корекционния коефициент, приложим във връзка със състоянието на конкуренцията, е пропуснала да провери дали проектът за помощ, за който е отправено уведомление, няма да се осъществи на спадащ пазар.

138. Както отбелязва Първоинстанционният съд в точка 89 от обжалваното съдебно решение, текстът на Многосекторната рамка би могъл да се разбира в застъпения от Комисията смисъл. Действително от формулировката на точка 3.4 от посочената рамка е видно, че Комисията разглежда дали съответните инвестиции се извършват на спадащ пазар, „[a]ко данните относно използването на капацитета са недостатъчни“. От материалите по настоящите дела личи, че Комисията преценява данните във връзка с процента на използване на структурния капацитет в разглеждания сектор за достатъчни за изчисляването на фактора, свързан със състоянието на конкуренцията. Следователно не изглежда тя да се е отклонила от посочената в Многосекторната рамка методика.

139. Въпреки това Първоинстанционният съд преценява, че независимо от използваната в точка 3.4 от споменатата рамка формулировка, тази разпоредба трябва да се тълкува в светлината на член 87 ЕО. При това положение в точки 96 и 97 от обжалваното съдебно решение той приема, че данните относно процента на използване на структурния капацитет в сектора и данните за наличието на спадащ пазар съставляват два специфични критерия за оценка, които Комисията е трябвало да разгледа кумулативно.

62 — ОВ C 213, 1996 г., стр. 4.

63 — Вж. точки 50—54.

140. Аз съм на мнение, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото.

141. Всъщност от постоянната съдебна практика е видно, че приемането на рамки или съобщения, които за информация и с цел опростяване излагат критериите, които Комисията възнамерява да прилага при разглеждането на въпроса дали проектът за помощ е съвместим с общия пазар, при никакви обстоятелства не може да дерогира член 87 ЕО и не освобождава Комисията от задължението да оценява всяка преписка от гледна точка на съдържащите се в тази разпоредба критерии [64]. Напомням, че насоките имат само указателен характер. Те нямат нормативен характер [65]. Като всеки друг акт от вторичното право, приет за прилагането на членове 87 ЕО и 88 ЕО, те не могат да се тълкуват в смисъл, който да ограничава обхвата на предвидените в Договора норми или да влиза в противоречие с посочените в него цели [66]. Ето защо следва още повече да се напомни, че обхватът на правомощията и задълженията на Комисията в областта на държавните помощи [67] трябва да се преценява въз основа на членове 87 ЕО и 88 ЕО, както постановява Съдът в Решение по дело Белгия и Forum 187/Комисия, посочено по-горе. Така, макар Комисията да е обвързана от рамките и съобщенията, които приема в тази област, това е единствено доколкото тези текстове не се отклоняват от правилното прилагане на нормите на Договора [68].

142. Като приема Многосекторната рамка, и по-специално като определя максимално допустимата стойност на помощта, Комисията желае да ограничи отрицателните последици върху конкуренцията, които могат да произтекат от регионална помощ в полза на големи инвестиционни проекти, чийто таван би надвишил неблагоприятните регионални условия [69]. Определянето на приложимия за състоянието на конкуренцията корекционен коефициент е трябвало да позволи да се направи „снимка“ на състоянието на разглеждания пазар.

143. Както посочва Първоинстанционният съд в точка 102 от обжалваното съдебно решение, определянето на този коефициент следователно трябва да произтича едновременно от структурен и конюнктурен анализ на пазара. Както посочих, това разглеждане е още по-важно, тъй като преценката на Комисията във връзка с посочения коефициент произвежда задължителни правни последици, доколкото обуславя размера на помощта, която може да бъде обявена за съвместима с общия пазар.

144. В този смисъл и независимо от текста на точка 3.4 от Многосекторната рамка мисля, че преценката на корекционния коефициент, свързан със състоянието

64 — Вж. Решение на Съда от 24 февруари 1987 г. по дело Deufil/Комисия (310/85, Recueil, стр. 901, точка 22), Решение на Съда от 26 септември 2002 г. по дело Испания/Комисия (C-351/98, Recueil, стр. I-8031, точка 53), както и Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 1998 г. по дело Vlaams Gewest/Комисия (T-214/95, Recueil, стр. II-717, точка 79 и цитираната съдебна практика).

65 — Senden, L., *Soft Law in European Community Law*, Hart Publishing, Oxford и Portland, 2004.

66 — Вж. Решение от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия (C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 72).

67 — Пак там.

68 — Вж. Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе (точка 45).

69 — Вж. точки 1.1—1.4 от Многосекторната рамка.

на конкуренцията, трябва да се направи не само като се разглежда структурният капацитет на съответния сектор, а и като се анализира въпросът за риска планираните инвестиции да се направят на спадащ пазар.

145. Подобно на Първоинстанционния съд смятам, че тези данни са нещо отделно и отразяват различни аспекти на пазара. Първият критерий се основава на производствения капацитет на дадено предприятие или сектор, докато вторият в по-голяма степен е насочен към търсенето и явното потребление на продуктите от разглеждания пазар [70]. Не е невъзможно да се отбележи липсата на структурен свръхкапацитет в даден сектор, но и същевременно да се установи постепенен спад в търсенето. В крайна сметка този спад може да доведе до по-нисък процент на използване на капацитета на предприятието или сектора, а оттам и до положение на структурен свръхкапацитет. В този смисъл, както основателно отбелязва Първоинстанционният съд в точка 99 от обжалваното съдебно решение, не може да се допусне тълкуването, че Комисията би могла да разреши изплащането на държавна помощ на предприятие, което търгува с продукти на спадащ пазар, без тази институция изобщо да вземе предвид такова обстоятелство в рамките на упражнявания от нея контрол. Както напълно основателно подчертава Първоинстанционният съд, очевидно е, че направените на такъв пазар инвестиции биха довели до сериозен риск от нарушаване на конкуренцията на пазара, което неизбежно би противоречало на целта за ненарушена конкуренция, преследвана от член 87 ЕО.

70 — Вж. точки 7.7 и 7.8 от Многосекторната рамка, цитирани в бележки под линия 17 и 18.

146. Следователно считам, че Първоинстанционният съд е могъл основателно да приеме, че съществуването на структурен свръхкапацитет в даден сектор и наличието на спадащ пазар представляват два отделни критерия за оценка, които Комисията е трябвало да разгледа кумулативно в рамките на направената от нея преценка на фактора, свързан със състоянието на конкуренцията на пазара.

147. Ето защо съм на мнение, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото в рамките на упражнения от него контрол върху преценката на Комисията.

148. С оглед на всички тези съображения считам, че при това положение второто правно основание следва да се отхвърли като необосновано.

В — *По третото правно основание, изведено от нарушение на Първоинстанционния съд на член 64 от неговия Процедурен правилник*

149. В подкрепа на това трето правно основание жалбоподателите твърдят, че Първоинстанционният съд се е произнесъл в нарушение на член 64 от своя Процедурен правилник, който предвижда провеждането на процесуално-организационни действия.

150. Всъщност жалбоподателите считат, че тъй като правното основание, изведено от липсата на активна процесуална легитимация на Kronofrance, е повдигнато за първи път в съдебното заседание, Първоинстанционният съд е трябвало да събере служебно определена информация, свързана със зоните на търгуване и с производствените обекти на съответните предприятия, за да се произнесе по допустимостта на жалбата, подадена от посоченото предприятие. Според тях набавянето на тези сведения щяло да накара Първоинстанционният съд да приеме, че Kronofrance не е „лично засегнато“ по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Като не е събрал тези сведения, Първоинстанционният съд всъщност допуснал производството да е опорочено от нередност.

151. Също като Kronofrance и аз мисля, че това твърдение за нарушение е неоснователно.

152. Всъщност Съдът е постановил, че Първоинстанционният съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела. Доказателственият характер на тези данни попада в неговата самостоятелна преценка на фактите. Следователно съгласно постоянната съдебна практика тази преценка остава извън контрола на Съда, когато се произнася в рамките на производство по обжалване, освен ако страните изтъкнат изопачаване на представените на Първоинстанционния съд доказателства, или когато от съдържащите се в преписката документи проличава неточност по същество на констатациите на Първоинстанционния съд [71].

153. В рамките на настоящите жалби няма представени данни, които да сочат, че случаят в настоящите дела е такъв. При тези обстоятелства мисля, че Първоинстанционният съд не може да бъде упрекнат, че не е събрал друга информация или сведения, свързани с конкурентната позиция на Glunz и на Kronofrance на пазара на дървени плоскости.

154. Ето защо съм на мнение, че това трето правно основание е необосновано и трябва да се отхвърли.

Г — *По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на член 230, втора алинея ЕО*

155. В подкрепа на четвъртото правно основание Glunz и OSB изтъкват, че обжалваното съдебно решение е в противоречие с член 230, втора алинея ЕО, тъй като се разпростира извън правните основния, изтъкнати в подкрепа на подадената от Kronofrance жалба за отмяна.

156. Всъщност Първоинстанционният съд отменил спорното решение поради нарушаване на Договора, доколкото

71 — Вж. по-специално Определение от 12 декември 2006 г. по дело Autosalone Ispra/Комисия (C-129/06 P, Сборник, стр. I-131*, резюме, точка 22 и цитираната съдебна практика).

Комисията не отчела наличието на спадащ пазар, докато това твърдение за нарушение било изтъкнато от Kronofrance не в рамките на неговото първо правно основание, свързано с нарушаването на Договора, а единствено в подкрепа на второто правно основание, изведено от злоупотреба с власт.

157. Така, като не е отграничил явно различни твърдения за нарушения и правни основния, Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, още повече че съгласно съдебната практика правно основание, отнасящо се до нарушаване на Договора, не можело да се разглежда служебно от общностния съд [72].

158. Аз съм на мнение също като Kronofrance, че това правно основание следва да се отхвърли.

159. Както посочих при разглеждането на второто правно основание, Първоинстанционният съд е разгледал преценката на Комисията относно изчисляването на фактора, свързан със състоянието на конкуренцията, в рамките на цялостен съдебен контрол. Доколкото установените в Многосекторната рамка правила са били приети за прилагането на член 87 ЕО, напомням, че те трябва да се тълкуват в съответствие с разпоредбите на Договора [73]. Поради това Първоинстанционният съд основателно е разгледал спорното решение в светлината на член 87 ЕО.

160. Ето защо съм на мнение, че това правно основание следва да се отхвърли като необосновано.

161. С оглед на всички тези съображения мисля, че подадените от Федерална република Германия, както и от Glunz и от OSB жалби следва да се отхвърлят в тяхната цялост.

VI — По съдебните разноски

162. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 118 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. По настоящите дела Kronofrance е направило искане жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Тъй като Федерална република Германия, както и Glunz и OSB са загубили делото по всички правни основания, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

72 — В писмените си изявления Glunz и OSB се позовават на Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, посочено по-горе (точка 67).

73 — Препращам към точка 141 от настоящото заключение.

VII — Заключение

163. С оглед на гореизложените съображения предлагам на Съда да се произнесе по следния начин:

„1) Отхвърля жалбите.

2) Осъжда Федерална република Германия, както и Glunz AG и OSB Deutschland GmbH да заплатят съдебните разноски“.